

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.01.2006, sp. zn. 29 Odo 208/2003, ECLI:CZ:NS:2006:29.ODO.208.2003.1

Číslo: 95/2006

Právní věta: Posuzuje-li soud, zda jsou splněny předpoklady pro zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů před přezkumným jednáním, přihlíží ke všem řádně a včas přihlášeným pohledávkám, bez zřetele k tomu, zda je úpadek pokládá za sporné nebo zda je podle seznamu přihlášených pohledávek hodlá popřít správce konkursní podstaty (§ 20 odst. 5, věta první, zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Byl-li konkurs na majetek dlužníka prohlášen pro úpadek formou platební neschopnosti (§ 1 odst. 2, věty první, zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů), nezakládá důvod ke zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona sám o sobě rozsah zjištěného majetku konkursní podstaty, je-li uspokojení pohledávek konkursních věřitelů vázáno na nutnost zpeněžení tohoto majetku. Takovým důvodem není ani skutečnost, že přihlášené pohledávky konkursních věřitelů nebyly pravomocně rozsouzeny k tomu příslušným orgánem nebo že nejde o jinak vykonatelné pohledávky. Proti usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka je přípustná žaloba pro zmatečnost.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.01.2006

Spisová značka: 29 Odo 208/2003

Číslo rozhodnutí: 95

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Konkurs

Předpisy: § 1 předpisu č. 328/1991Sb.
§ 12a předpisu č. 328/1991Sb.
§ 1a předpisu č. 328/1991Sb.
§ 229 odst. 1 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.
§ 23 předpisu č. 328/1991Sb.
§ 24 předpisu č. 328/1991Sb.
§ 4 předpisu č. 328/1991Sb.
§ 44 odst. 1 písm. a) předpisu č. 328/1991Sb.
§ 67c odst. 1 písm. a) předpisu č. 328/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 5. 4. 2001 M ě s t s k ý s o u d v Praze zamítl návrh úpadekyně a konkursní věřitelky K. Č. na zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a

vyrovnání (dále též jen „ZKV“). Soud prvního stupně založil své rozhodnutí na zjištění, že k 5. 4. 2001 přihlásilo své pohledávky do konkursu celkem 14 věřitelů, že celková suma přihlášených pohledávek činí cca 76 000 000 Kč a že mezi konkursní věřitele s přihlášenými pohledávkami patří i K. Č. s pohledávkou ve výši 1 497 112,80 Kč, Ing. V. H. s pohledávkou ve výši 11 160 105 Kč a Finanční úřad v P. s pohledávkou ve výši 54 416 Kč. Na tomto základě pak – cituje ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV a odkazuje na ustanovení § 21 a násl. ZKV – uzavřel, že ve fázi před přezkoumáním přihlášených pohledávek při přezkumném jednání mu nepřísluší tyto přihlášky předběžně posuzovat. I kdyby však tuto možnost měl, předpoklady pro zrušení konkursu by nebyly splněny. Sama úpadkyně totiž uznává existenci pohledávek postoupených po prohlášení konkursu její dceři – konkursní věřitelce K. Č. a tato konkursní věřitelka pohledávky do konkursu přihlásila. Odložení splatnosti pohledávek nemá pro posouzení dané situace žádný význam, neboť pohledávky byly splatné před prohlášením konkursu a po prohlášení konkursu se nesplatné pohledávky, které mají být uspokojeny z konkursní podstaty považují v konkursu za splatné podle § 14 odst. 1 písm. g) ZKV. Také argumentace, podle které pohledávky konkursního věřitele Ing. H. jsou sice pravomocně přiznány soudním rozhodnutím, leč úpadkyně je neuznává, nemůže vést k závěru, že jmenovaný není věřitelem úpadkyně. Konečně soud prvního stupně uzavřel, že podle bodu XXXIX „stanoviska Nejvyššího soudu České republiky [Cpjn 19/98](#)“ (jde o stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, [Cpjn 19/98](#), uveřejněné pod číslem 52/1998 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek – dále též jen „stanovisko“) jsou podmínky pro zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV dány jen tehdy, nepřihlásil-li ve lhůtě do konkursu pohledávku žádný věřitel, s tím, že tato situace nenastala. Stanovisko úpadkyně a konkursních věřitelů k pravosti, výši či pořadí přihlášených pohledávek se přitom může uplatnit pouze v rámci přezkumného jednání, popř. v následně zahájeném incidenčním sporu.

K odvolání úpadkyně a konkursní věřitelky K. Č. V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 21. 12. 2001 usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Podle odvolacího soudu ve věci není sporu o tom, že úpadkyně i konkursní věřitelka K. Č. se domáhají zrušení konkursu s argumentací, že zde nejsou předpoklady pro konkurs. Takové rozhodnutí však přichází v úvahu pouze, pokud po prohlášení konkursu bude zjištěno, že úpadce v úpadku není (např. proto, že nemá vůbec žádné závazky nebo že má jediného věřitele). V této věci však své pohledávky za úpadkyní přihlásilo do konkursu více věřitelů (14 v době rozhodování soudu prvního stupně), takže absenci úpadku nelze mít za zjištěnou. Nesouhlas úpadkyně s přihlášenými pohledávkami přitom ve smyslu ustanovení § 23 odst. 1 ZKV nemá pro jejich zjištění v konkursu žádný význam. Soud pak při rozhodování o návrhu na zrušení konkursu nemůže předběžně posuzovat pravost řádně přihlášených pohledávek, neboť takové oprávnění je zákonem o konkursu a vyrovnání (v § 23 a § 24) svěřeno toliko správci a ostatním konkursním věřitelům v rámci přezkumného jednání a v případě popření pohledávek při přezkumném jednání též soudu, který bude rozhodovat o důvodnosti pohledávek v incidenčním řízení. Jestliže v daném případě přezkumné jednání dosud neproběhlo, nejsou splněny ani podmínky pro zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV. Na tomto závěru – pokračuje odvolací soud – nemůže za situace, kdy byl konkurs prohlášen pro insolvenci, nic změnit ani tvrzení úpadkyně o výši jejího majetku (takové tvrzení by však – kdyby bylo shledáno pravdivým – mohlo úpadkyni umožnit po přezkumném jednání nucené vyrovnání ve smyslu ustanovení § 34 a násl. ZKV.

Proti usnesení odvolacího soudu podaly včasné dovolání úpadkyně a konkursní věřitelka K. Č. (nyní M.), opírajíce jeho přípustnost o ustanovení § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve spojení s § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 o. s. ř. Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí spatřují dovolatelky v tom, že v rozporu s hmotným právem řeší dosud nezodpovězenou otázku, zda v souvislosti s ustanovením § 44 odst. 1 písm. a) ZKV lze při posuzování existence věřitelů a závazků jako „důvodů konkursu podle § 1 odst. 2 a 3 ZKV“ vycházet ze všech tvrzených a přihlášených pohledávek, nebo jen z těch,

kteře jsou již nesporné (např. pravomocně přisouzené). Přitom poukazují i na to, že napadené rozhodnutí řeší odchylně od dosavadní judikatury otázku neschopnosti dlužníka plnit závazky.

Dovolatelky namítají, že napadené rozhodnutí spočívá ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. na nesprávném právním posouzení věci, a to na nesprávném výkladu ustanovení § 1 odst. 2 a 3 ZKV ve spojení s ustanovením § 44 odst. 1 písm. a) ZKV. Konkrétně dovolatelky uvádějí, že odvolací soud v usnesení sice správně uvádí, že zrušení konkursu přichází v úvahu, bude-li zjištěno, že úpadce není v úpadku např. proto, že nemá vůbec žádné závazky nebo že má jediného věřitele, pak ovšem bez bližšího vysvětlení a zdůvodnění uvádí, že taková situace nenastala, neboť své pohledávky za úpadkyní přihlásilo více věřitelů. V tom, že soud bez dalšího dovozuje, že věřitelé, kteří se přihlásili, pohledávky mají a jsou skutečnými věřiteli, tkví podle dovolatelek podstata pochybení soudů nižších stupňů. Takové opatření a takový zásah do právního postavení fyzické nebo právnické osoby, jakým je konkurs, nelze podle dovolatelek založit a trvat na něm jen proto, že „někdo něco tvrdí.“ Prostředkem k prosazení sporných pohledávek – pokračují dovolatelky – by neměl být konkurs, ale sporné řízení. Konkurs by měl nastoupit tam, kde jsou nesporné závazky, které nejsou plněny výlučně pro platební neschopnost dlužníka a ne pro jeho dosud nevyřešené výhrady. Dosavadní přístup soudu k řešení této otázky a k dalšímu trvání konkursu činí podle dovolatelek z tohoto institutu, který má být prostředkem k uspokojení oprávněných pohledávek, cíl sám o sobě. Dále dovolatelky odkazují na obsah svého dovolání z 3. 5. 2001, žádající, aby jeho obsah byl považován za součást dovolání.

Podle dovolatelek v souvislosti s nespornými a prokázanými pohledávkami je třeba vzít v úvahu rozsah majetku úpadce, s tím, že na řešení výše uvedené zásadní otázky (kteře závazky a kteře věřitele je třeba brát v úvahu) závisí i další přístup dovolávající se konkursní věřitelky k nesporným pohledávkám. Bude-li mít jistotu, že nebudou zohledňovány pohledávky sporné, kteře platit nehodlá, zaplatí pohledávky nesporné a navrhne zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. c) ZKV. Podáním ze dne 26. 3. 2003 dovolatelky dovolání dále doplnily o informaci, že po přezkumném jednání konaném 19. 3. 2003 zůstaly nespornými pohledávky toliko tři konkursních věřitelů (pohledávka obchodní společnosti P., a. s., ve výši 132 940 Kč, pohledávka obchodní společnosti C., a. s., ve výši 596 344 Kč a pohledávka dovolatelky K. M. ve výši 1 497 112,80 Kč); ostatní pohledávky byly popřeny. Dovolatelky rovněž poukazují na skutečnost, že pouze prodejem jedné nemovitosti v majetku konkursní podstaty lze získat hotovost převyšující výši všech zjištěných pohledávek.

S ohledem na uvedené dovolatelky navrhují, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. pro posouzení otázky, zda při úvaze o zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV soud přihlíží i k přihlášeným, leč dosud nezjištěným pohledávkám konkursních věřitelů, kteře úpadce popírá.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkami, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil,

případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

S přihlédnutím k době vydání napadeného usnesení je pro další úvahy Nejvyšší soudu rozhodný výklad zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění zákonů č. 122/1993 Sb., č. 42/1994 Sb., č. 74/1994 Sb., č. 117/1994 Sb., č. 156/1994 Sb., č. 224/1994 Sb., č. 84/1995 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 151/1997 Sb., č. 12/1998 Sb., č. 27/2000 Sb., č. 30/2000 Sb., č. 105/2000 Sb., č. 214/2000 Sb., č. 368/2000, č. 370/2000 Sb. a č. 120/2001 Sb.

Podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV soud usnesením zruší konkurs, ve kterém nedošlo k potvrzení nuceného vyrovnání, zjistí-li, že tu nejsou předpoklady pro konkurs.

Ustanovení § 12a odst. 1 ZKV pak určuje, že bude-li k návrhu dlužníka nebo osob za dlužníka povinných podat návrh na prohlášení konkursu (§ 3 ZKV) osvědčeno, že je dlužník v úpadku (§ 1 ZKV) soud konkurs prohlásí do 10 pracovních dnů ode dne doručení úplného návrhu na prohlášení konkursu; proti usnesení o prohlášení konkursu se nelze odvolat.

Dle ustanovení § 12a odst. 2 ZKV, bude-li k návrhu věřitele osvědčeno, že je dlužník v úpadku (§ 1 ZKV), a budou-li splněny ostatní zákonem stanovené podmínky (§ 1a, § 12a odst. 3 a § 67c odst. 1 ZKV) soud konkurs prohlásí bez zbytečného odkladu; proti usnesení o prohlášení konkursu se může odvolat pouze dlužník, pokud sám nepřistoupil do řízení (§ 4 odst. 4 ZKV).

Z obsahu spisu se podává, že konkurs na majetek dlužnice byl prohlášen usnesením Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 28. 1. 2000, ve spojení s potvrzujícím usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 3. 2000, na návrh věřitelky P., a. s., proto, že dlužnice je ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2, věty první, ZKV v úpadku formou platební neschopnosti.

Jak Nejvyšší soud vysvětlil např. v usnesení ze dne 9. 12. 1998, sp. zn. 31 Cdo 175/98, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 1999, pod číslem 43 nebo v usnesení ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. [29 Odo 326/2002](#), uveřejněném v čísle 11 téhož časopisu, ročníku 2004, pod číslem 218, konkursní řízení se člení na několik relativně samostatných fází, z nichž první, přípravná fáze, počíná podáním návrhu na prohlášení konkursu a končí prohlášením konkursu, druhá, realizační fáze, se v době od prohlášení konkursu do podání konečné zprávy správcem konkursní podstaty pojí s přihlašování pohledávek věřitelů, zjišťování majetku patřícího do konkursní podstaty a zpeněžování tohoto majetku a třetí, závěrečná fáze, počínající rozvrhovým usnesením postihuje vlastní rozvrh výtěžku zpeněžení majetku konkursní podstaty mezi věřitele a zrušení konkursu.

Opravným prostředkem proti rozhodnutí (usnesení) soudu prvního stupně o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, kterým - se zřetelem k bezprostředním účinkům takového rozhodnutí (srov. i § 13 odst. 6 ZKV) - končí první fáze konkursního řízení, je odvolání (nejde-li o návrh dlužníka). Usnesení, jímž odvolací soud potvrdí nebo změní usnesení soudu prvního stupně o návrhu na prohlášení konkursu, pak může být (při splnění podmínek uvedených v § 238a odst. 1 písm. a/ ve spojení s § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř.) podrobena dovolacímu přezkumu. Dalším možným mimořádným opravným prostředkem je žaloba pro zmatečnost (srov. § 229 a násl. o. s. ř.), když usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka lze mít (ve smyslu § 229 odst. 1 o. s. ř.) za usnesení, kterým bylo řízení (co do první fáze, v níž se rozhoduje o návrhu na prohlášení konkursu) skončeno.

Smyslem úpravy obsažené v ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV nebylo a není to, aby soustava výše popsaných opravných prostředků byla nahrazena institutem zrušení konkursu nebo aby byla o tento institut rozmnožena. Takový záměr zákonodárce by neodpovídal ani účelu zákona (§ 1 odst. 1 ZKV), ani cíli konkursu (§ 2 odst. 3 ZKV) a ve svém důsledku by vedl k tomu, že by se zcela setřel rozdíl mezi odvoláním dlužníka proti usnesení soudu prvního stupně o prohlášení konkursu na jeho majetek na straně jedné a návrhem na zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV na straně druhé.

Uvedené platí tím více, že podle konstantního výkladu podávaného soudní praxí jsou v řízení o odvolání dlužníka proti usnesení o prohlášení konkursu na jeho majetek z hlediska konkursního práva rozhodné skutečnosti, které nastaly nebo vznikly nejpozději ke dni prohlášení konkursu soudem prvního stupně (srov. § 12a odst. 2 a § 13 odst. 6 ZKV). Ustanovení § 154 odst. 1 o. s. ř. tím není dotčeno (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněná pod čísly 53/2005 a 62/2005 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek)

O zrušení konkursu lze pojmově uvažovat jen tehdy, trvají-li účinky jeho prohlášení (byl-li dříve prohlášen). Ratio legis úpravy obsažené v ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV pak tkví v tom, aby měl konkursní soud k dispozici nástroj, kterým v dalších fázích konkursního řízení, následujících po prohlášení konkursu, bude moci i bez návrhu (z úřední povinnosti) zohlednit zjištění, že tu nejsou předpoklady pro konkurs. To plyne též z jazykového vyjádření zkoumané normy, konkrétně z užití přítomného času (srov. spojení „zjistí-li, že tu nejsou“). Teleologickému i jazykovému výkladu uvedeného ustanovení odpovídá, že důvodem pro zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV není absence předpokladů pro prohlášení konkursu v době předcházející prohlášení konkursu, nýbrž pouze zjištění, že tyto předpoklady nejsou dány ke dni, kdy soud o zrušení konkursu rozhoduje. Jinak řečeno, při zkoumání důvodů pro zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV se konkursní soud nezabývá správností procesního postupu soudu předcházejícího vydání usnesení o prohlášení konkursu ani správností rozhodnutí o prohlášení konkursu, případně rozhodnutí je potvrzujícího (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2005, sp. zn. [29 Odo 963/2003](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročník 2005, pod číslem 79).

Předpoklady pro konkurs vymezuje ustanovení § 12a odst. 1 a 2 ZKV prostřednictvím odkazu na příslušná další ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání. Konkrétně se zde odkazuje na ustanovení § 1 ZKV, jež jako předpoklad konkursu zakotvuje existenci úpadku dlužníka (formou platební neschopnosti nebo předlužení), dále na ustanovení § 1a ZKV, jež z působnosti zákona o konkursu a vyrovnání vylučuje tam zmíněné subjekty (územní samosprávný celek nebo jinou právnickou osobu zřízenou zákonem, jestliže stát převzal její dluhy nebo se za ně zaručil), na ustanovení § 12a odst. 3 ZKV, které nedovoluje prohlásit konkurs na majetek politické strany nebo politického hnutí v době ode dne vyhlášení celostátních voleb do Poslanecké sněmovny, Senátu, zastupitelstev měst a obcí nebo zastupitelstev vyšších územních samosprávných celků do desátého dne po posledním dni těchto voleb (písmeno a/), po dobu nucené správy podle zvláštních předpisů, ledaže prohlášení konkursu navrhl nucený správce (písmeno b/), a po dobu ochranné lhůty, ledaže by bylo zjištěno, že v návrhu na její povolení dlužník uvedl nepravdivé nebo neúplné údaje (písmeno c/), a konečně na ustanovení § 67c odst. 1 ZKV, podle kterého konkurs nelze prohlásit u dlužníka, který je právnickou nebo fyzickou osobou, jehož převážným předmětem činnosti je zemědělská prvovýroba, v období od 1. 4. do 30. 9.

Přitom z povahy té fáze konkursního řízení, ve které soud může vydat rozhodnutí podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV, plyne, že úvaha o absenci některého z takto formulovaných předpokladů se - logicky - nemůže prosadit ve stejné podobě, jako tomu bylo v době, kdy soud rozhodoval o návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

Tak po prohlášení konkursu se účast věřitelů v konkursu (coby věřitelů konkursních) odvíjí od přihlášení pohledávky do konkursu a nikoliv od toho, zda - ve smyslu § 4 ZKV - byli navrhovateli nebo dalšími navrhovateli konkursu (srov. k tomu např. též bod XVIII., str. 183-184 /359-360/ stanoviska). Z pohledu úpadku dlužníka, jako předpokladu konkursu, z uvedeného plyne, že důvodem ke zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV logicky nemůže být skutečnost, že původní navrhovatel konkursu svou pohledávku do konkursu vůbec nepřihlásil nebo ji sice přihlásil, ale její pravost byla účinně popřena. Obdobně to platí pro věřitele, jejichž pohledávky byly v první fázi konkursního řízení podkladem pro závěr, že dlužník má více věřitelů s pohledávkami, které jsou po delší dobu po lhůtě splatnosti (srov. § 1 odst. 2, větu první, ZKV).

Na stejném základě Nejvyšší soud již dříve dovodil (pod bodem XXXIX., str. 208 /384/ stanoviska, jak je správně citoval soud prvního stupně), že důvod ke zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV není dán, jestliže po prohlášení konkursu přihlásil svou pohledávku do konkursu alespoň jeden věřitel. Rozporný s judikatorními závěry Nejvyššího soudu je tedy právě ten úsudek odvolacího soudu, jemuž dovolatelky přitakávají (totiž názor, že úpadce není ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV v úpadku, má-li jediného věřitele). Toto vybočení odvolacího soudu z ustálené soudní praxe (odvolacímu soudu musel být názor Nejvyššího soudu na danou problematiku znám již proto, že na něj odkázal soud prvního stupně) však nemá na výsledek dovolacího řízení žádného vlivu. Odvolací soud totiž přesto, že předpoklady pro zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV posuzoval (nesprávně) pro dovolatelky příznivěji, uzavřel, že tyto předpoklady ani tak nebyly naplněny.

Úsudek soudu o úpadku dlužníka je vždy úsudkem pravděpodobnostním (byť je žádoucí, aby se co nejvíce blížil jistotě); to plyne i z toho, že v první fázi konkursního řízení se předpoklady pro prohlášení konkursu na majetek dlužníka nedokazují (neprokazují) nýbrž osvědčují (srov. např. dikci § 4 odst. 2 ZKV). Řečené lze dokumentovat i tím, že samotné podání návrhu na prohlášení konkursu nemá žádný vliv na běh promlčecí či prekluzivní lhůty ohledně pohledávky, kterou navrhovatel konkursu (je-li jím věřitel) „doložil“ (srov. argumentem a contrario ustanovení § 20 odst. 8 ZKV). K přesnému „zjištění“ pravosti, výše a pořadí pohledávek konkursních věřitelů (k prokázání pohledávek pro účely jejich uspokojení v konkursu) dochází až při přezkumném jednání (§ 23 odst. 1 ZKV) a v první fázi konkursního řízení sebelépe „prokázaná“ pohledávka může být po prohlášení konkursu úspěšně popřena (srov. bod XXXI., str. 200 /376/, stanoviska).

Po prohlášení konkursu na majetek dlužníka tedy bez dalšího není pokládána za zjištěnou ani pohledávka věřitele, který podal návrh na prohlášení konkursu; i takový věřitel musí k tomu, aby se stal účastníkem druhé fáze konkursního řízení, svou pohledávku přihlásit do konkursu (srov. shodně bod XVIII. stanoviska, str. 183-184 /359-360/). Odtud se podává, že v době před konáním přezkumného jednání musí soud při úvaze o předpokladech zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV přihlídnout ke všem řádně a včas přihlášeným pohledávkám, lhostejno, zda je úpadce (jehož popření nemá v konkursu - ve smyslu ustanovení § 23 odst. 1, věty druhé, ZKV - pro zjištění pohledávky význam) pokládá za sporné nebo zda je podle seznamu přihlášených pohledávek hodlá popřít správce konkursní podstaty (srov. § 20 odst. 5, věta první, ZKV). Jelikož prohlášení konkursu na majetek dlužníka není podmíněno existencí judikátních pohledávek (srov. k tomu v podrobnostech bod VIII., str. 176 /352/, stanoviska), nemá skutečnost, že přihlášené pohledávky konkursních věřitelů nebyly pravomocně rozsouzeny k tomu příslušným orgánem, případně, že nejde o jinak vykonatelné pohledávky, význam ani při posouzení předpokladů pro zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV.

Jestliže tedy odvolací soud o věci rozhodl v době, kdy dosud neproběhlo přezkumné jednání, pak správně uzavřel, že je nutno přihlídnout k pohledávkám všech (14) v té době řádně přihlášených konkursních věřitelů.

Pro úplnost lze dodat, že ve shodě s ustanovením § 7 ZKV a výkladem podaným k tomuto ustanovení pod bodem XVIII., str. 183-185 (359-361), stanoviska a v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. [29 Cdo 1854/2000](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2003, pod číslem 160, konkursní věřitel, jehož přihlášená pohledávka byla při přezkumném jednání popřena co do pravosti správcem konkursní podstaty nebo některým z konkursních věřitelů, zůstává účastníkem konkursního řízení až do marného uplynutí doby určené mu k podání žaloby o určení pravosti pohledávky, případně do právní moci soudního rozhodnutí, jímž jeho incidenční žalobě nebylo vyhověno. Do té doby je s ním nutno také počítat při úvaze o splnění předpokladů pro zrušení konkursu ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV.

Úvaha odvolacího soudu byla správná i potud, že byl-li konkurs na majetek dlužnice prohlášen pro úpadek formou platební neschopnosti (dle § 1 odst. 2, věty první, ZKV), nezakládá důvod ke zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV sám o sobě rozsah zjištěného majetku konkursní podstaty, je-li uspokojení pohledávek konkursních věřitelů vázáno na nutnost zpeněžení tohoto majetku.

K doplnění dovolání Nejvyšší soud uvádí, že ustanovení § 241a odst. 4 o. s. ř. mu zapovídá přihlídnout v dovolacím řízení k novým skutečnostem nebo důkazům. Nemůže proto při úvaze o opodstatněnosti dovolání posuzovat ani výsledek přezkumného jednání, které proběhlo až po vydání napadeného rozhodnutí.

Tento závěr s sebou nese konečné posouzení napadeného rozhodnutí jako správného. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání jako nedůvodné usnesením zamítl (§ 243b odst. 2 a 6 o. s. ř.).